

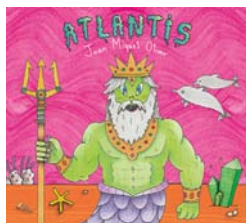
Joan Miquel Oliver: mítològic i electrònic

Joan Miquel Oliver, l'antic guitarrista i compositor d'Antònia Font, aprofundeix en el seu univers estètic amb 'Atlantis', nova referència mitològica després de 'Pegasus' vehiculada per l'electrònica casolana marca de fàbrica.

Per Xavier Aliaga

Joan Miquel Oliver (Sóller, Mallorca, 1974), és un d'aquells individus que viu còmode en la seua pell. Amb motius. Exhaurida vitalment l'etapa amb els influents i entranyables Antonia Font, Oliver ha fet prosperar el seu univers complementari, inaugurat mentre encara existia la banda mare amb el revelador *Surfistes en càmera lenta* (2005), disc habitat per rellotges fills de puta, pallassos, dones que mossegaven pianos i homenatges estranys, al pilot de bòlids Emerson Fitipaldi, posem per cas. Disc amarat d'un singular *do it yourself* musical de terrisseria selecta.

Una suposada nota a peu de pàgina mentre s'acabava de construir la vigorosa discografia d'Antònia Font. En realitat, una dimensió paral-

"Nins a tobogans", "Agricultors ingràvids", "Rumba del temps", "La mar treu sabates" i la final "Ses coses", punts àlgids d'*Atlantis*, nou àlbum de Joan Miquel Oliver.

lela confirmada pel següent àlbum en solitari, *Bombón mallorquí* (2009). "Ell va dir piscines, ella trampolins (...) No va ser, precisament, no va ser un final feliç", cantava aleshores Oliver.

Potser el d'Antònia Font no fou el final més feliç possible des del punt de vista dels fans, però la trajectòria en solitari d'Oliver té gruix i substància. Ha estat així quan ha cercat l'ombra marciana de Pau Riba o Albert Pla. O quan ha posat els seus pensaments per escrit (*Setembre, octubre i novembre*, l'Altra Editorial, 2014).

El millor de l'essència oliveriana, amb tot, es destil·la a través dels posteriors àlbums al seu nom, el transcendent *Pegasus* (2015), un disc que suporta la comparativa amb els millors treballs d'Antònia Font, i *Atlantis* (Sony Music, 2017), dues primeres parts d'una trilogia amb elements mitològics articulada per les cançons, per un so molt identificable i per la proposta visual d'Albert Pinya.

El concepte d'*Atlantis* serveix a Oliver per fer un paral·lelisme entre el final de les civilitzacions i la destrucció de les relacions. Però també per alertar dels excessos urbanístics i turístics que poden culminar amb una Mallorca tan atapeïda de persones que podria acabar en el fons del mar, enfonsada pel pes aliè. Cançons com "Posidònia" o "La mar treu sabates" dibuixen aquesta preocupació.

Atlantis, en tot cas, sona de nou a Joan Miquel Oliver, a síntesi entre l'electrònica casolana, els estils diversos, l'univers marcà i el fraseig intransferible del mític follet mallorquí. Del nostre Apol·lo de butxaca. •